

A01c 9/00

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 37558

Kl. ~~45b, 21~~

Jan Leśniowiecki

45b 9/00

Ślizzina, Polska

Sadzarka do ziemniaków

Udzielono patentu z mocą od dnia 26 kwietnia 1954 r.

W dotychczas znanych sadzarkach sadzeniaki musiały być dokładnie sortowane, a ich średnica musiała się zawierać w granicach 5 — 10 cm. Dotychczas budowane sadzarki posiadały następujące wady: przepusty w sadzeniu ziemniaków (straty w plonie), uszkodzenia sadzeniaków, doprowadzały niekiedy po 2 ziemniaki (straty zbyteczne sadzeniaków).

Sadzarka według wynalazku nadaje się do sadzenia sadzeniaków o różnych wielkościach, a nawet do sadzenia sadzeniaków krajanych, poza tym usuwa wyżej wymienione wady dotychczas używanych sadzarek.

Fig. 1 przedstawia widok sadzarki z boku, fig. 2 — widok bębna z góry, fig. 3 — przekrój poprzeczny bębna wzdłuż osi A — A, fig. 4 — widok przegródki (rzut aksometryczny).

Istotą wynalazku jest bęben sadzący. Bęben ten otrzymuje napęd z osi, na której osadzone są koła sadzarki za pomocą przekładni trybowej 2, 5, 10 względnie łańcucha. Na obwodzie bębna znajduje się szereg przegródek (15), które

wybierają sadzeniaki z kosza (11) i przenoszą je do skrzynki 3, skąd za pomocą rynienek 4 dostają się do redlic 7, a następnie wpadają w rowek, który żłobi redlica. W dolnej części bębna wszystkie przegródki są otwarte, następnie pod wpływem ciężkości zamykają się, zabierając jednocześnie z kosza 11 sadzeniaki. Jednocześnie przegródki 15 są zaopatrzone w klapki 18 przytrzymywane sprężynkami 14, które są przymocowane jednym końcem do klapki 18 przegródki i wchodzą drugim końcem w rowek krzywki 13, uniemożliwiając otwieranie się przegródek. Tak między przegródkami 15 sadzeniak wędruje na obwodzie bębna 1 aż do momentu, w którym kończy się krzywka 13, która zwalnia sprężynki 14. Teraz na skutek braku docisku na sprężynkę 14 zostaje zwolniona przegródka 15. Sadzeniak może ją łatwo otworzyć własnym ciężarem i otwiera ją wypadając na gumowe podkładki 17, stąd do skrzynki 3, a następnie przez rynienkę 4 i redlice 7 spada na ziemię do rowka wyżłobionego przez redlice. Redlica 4 żłobiącą

rowek pod sadzone ziemniaki nie ubija ziemi na dnie rowka, lecz wyrzuca ją bokiem, dzięki czemu zasadzony ziemniak znajduje dogodne warunki rozwoju. Ziemniak zostaje przykryty ziemią przez toczące się z tyłu za sadzarką talerze (9). Na siodełku 12 siedzi pracownik i obsługuje sadzarkę. Jeżeli w jednej z przegródek nie ma ziemniaka, wówczas obsługujący może uzupełnić ten brak wkładając do niej ziemniak, gdyż bęben obraca się powoli, a obsługujący sadzarkę widzi cały bęben na odległość ręki. Sadzarką tą można sadzić ziemniaki w różnych odstępach od siebie w zależności od przekładni między osią kół a bębnem. Sadzarką taką można sadzić w kilku rzędach naraz w zależności od tego ile redlic i ile rzędów przegródek wykona się na bębnie sadzącym. W czasie przewozu sadzarki z jednego pola na drugie podnosi się do góry za pomocą dźwigni 6 redlice 7 i talerze 9.

Zastrzeżenia patentowe

1. Sadzarka do ziemniaków znamiona tym, że na bębnie (1), napędzanym przez przekładnię kół zębatych (2, 5, 10) otrzymujących napęd z osi koła jezdnego, umieszczone są przegródki (15), do których wpadają ze zbiornika (11) ziemniaki przenoszone przez bęben do skrzynki (3), a dalej do nasieniowodów (4) i redlicy (7).
2. Sadzarka według zastrz. 1 znamiona tym, że przegródki (15) są zaopatrzone w klapki (18) przytrzymywane sprężynką (14), której jeden koniec przymocowany jest do klapki, zaś drugi prowadzony w krzywce (18).

Jan Leśniowiecki

Zastępca: Kolegium Rzeczników Patentowych

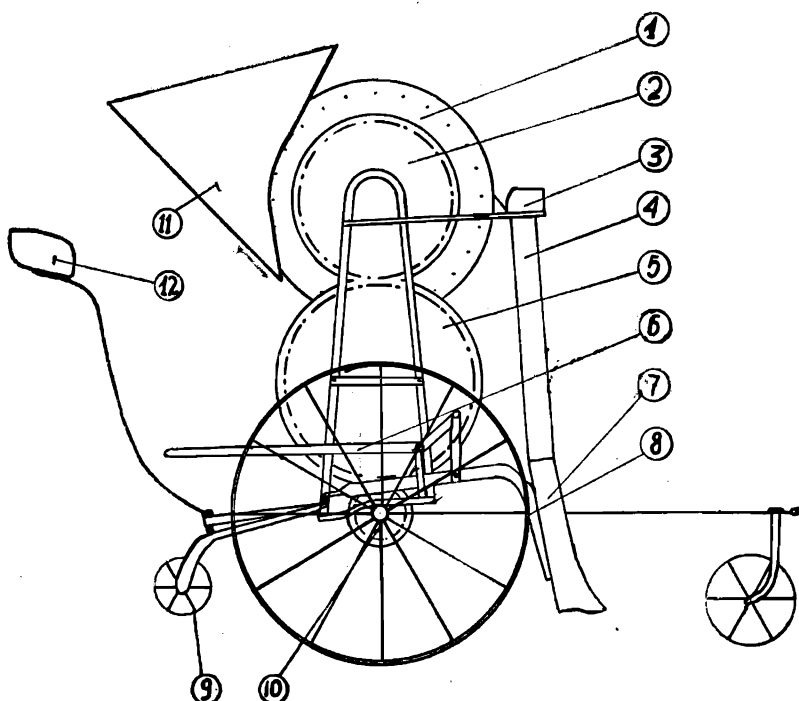

Fig. 1

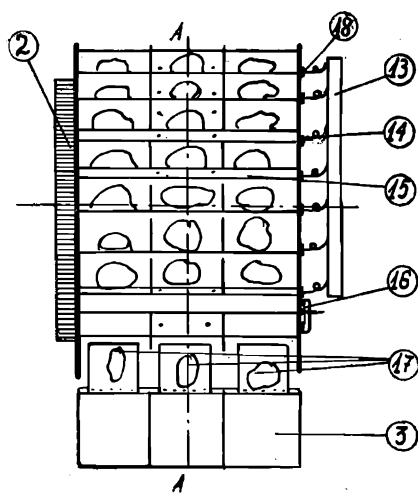

Fig. 2

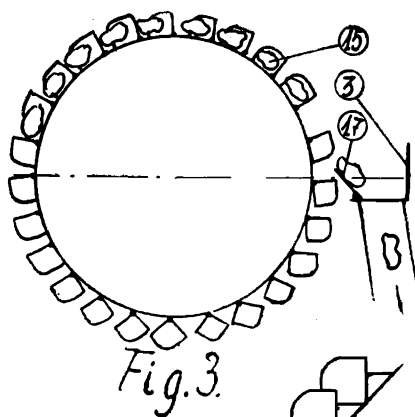

Fig. 3

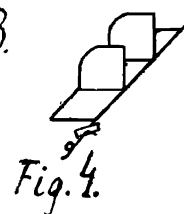

Fig. 4